



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 361/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného Mgr. Richardom Koišom, MBA, Štiavnická 2018/7, Ružomberok, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1Tos/75/2024 z 10. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 40 ods. 3 listiny, ako aj práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1Tos/75/2024 z 10. septembra 2024 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2Nt/22/2023 z 23. apríla 2024 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy jeho trestného konania. Sťažovateľ a jeho obhajca po vyhlásení označeného uznesenia uviedli, že si ponechávajú lehotu na podanie sťažnosti.

3. Dňa 29. apríla 2024 bolo okresnému súdu zo strany obhajcu sťažovateľa doručené elektronické podanie so zaručeným elektronickým podpisom označené ako „*Žiadosť o navrátenie lehoty*“ spoločne so sťažnosťou proti uzneseniu okresného súdu.

4. Napadnutým uznesením krajský súd podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku žiadosť o navrátenie lehoty na podanie opravného prostriedku zamietol a podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa zamietol, pretože bola podaná oneskorene.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom tvrdí, že na strane jeho obhajcu sa deň pred uplynutím lehoty na podanie sťažnosti (25. apríla 2024) vyskytli zdravotné komplikácie (respiračné príznaky, bolesti hlavy, opuch hrdla, únava, horúčky). Hneď na druhý deň jeho obhajca vyhľadal lekársku pomoc, pričom u neho bol zistený akútny zápal mandlí a bol mu odporučený tzv. kľudový režim a užívanie antibiotík. Keď bolo obhajcovi čo i len čiastočne umožnené vykonávať prácu, zaslal okresnému súdu žiadosť o navrátenie lehoty na podanie opravného prostriedku a samotnú sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu. Krajský súd uvedené skutočnosti nedostatočným spôsobom zohľadnil, postupoval príliš formalisticky a vôbec nezohľadnil individuálne okolnosti daného prípadu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľa podľa ústavy, dohovoru a listiny napadnutým uznesením z dôvodu, že krajský súd príliš formalisticky posúdil dôvody na navrátenie lehoty na podanie opravného prostriedku, čím v končenom dôsledku porušil aj právo sťažovateľa na obhajobu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd stabilne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06). Teda všeobecný súd je povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným,

zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

9. V prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je úlohou ústavného súdu preskúmavať príslušné právne predpisy a prax *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli uvedené predpisy aplikované alebo sa dotkli sťažovateľa, viedol k porušeniu ústavy a príslušných medzinárodných zmlúv, a to aj v rámci ústavným súdom judikovaného zákazu svojvôle pri aplikácii zákonného predpisu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 264/2005, III. ÚS 341/2007, III. ÚS 70/2009, II. ÚS 244/2009, III. ÚS 72/2010).

10. Krajský súd v napadnutom uznesení (s. 5 a nasl.) upriamil pozornosť sťažovateľa na skutočnosť, že za dôležitý dôvod na navrátenie lehoty podľa § 64 ods. 1 Trestného poriadku možno považovať vážnu udalosť na strane obvineného alebo obhajcu, napr. smrť v rodine, vážne ochorenie, ale aj nesprávne poučenie o opravnom prostriedku. Takýmto dôvodom však nemôže byť iba bežné ochorenie, ktoré si nevyžiadalo urgentnú hospitalizáciu alebo návštevu pohotovostnej služby, prípadne (ak bol) pokyn daný obhajcovi v čase, keď obhajca mohol podať opravný prostriedok, resp. si veci zariadiť tak, aby lehotu nezmeškal. V predmetnom prípade dostal obhajca pokyn na podanie opravného prostriedku v dostatočnom časovom predstihu (25. apríla 2024 o 10.01 h) a jeho ošetrenie u lekára nastalo až neskôr (26. apríla 2024 o 7.05 h). Obhajca tak mal podľa krajského súdu dostatočný časový priestor zariadiť svoje pracovné záležitosti tak, aby elektronicky podal blanketnú sťažnosť bez odôvodnenia (do polnoci 26. apríla 2024). Krajský súd ďalej poukázal aj na to, že sťažovateľov obhajca bežne komunikuje so súdmi elektronicky a že obhajca sťažovateľa síce deklaruje, že nezamestnáva žiadnu odbornú pracovnú silu, avšak jedna z príloh ním podanej žiadosti je podpísaná podpisom iného advokáta, ktorý ma sídlo na rovnakej adrese ako obhajca sťažovateľa.

11. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že krajský súd vyčerpávajúcim a presvedčivým spôsobom reagoval na všetky relevantné tvrdenia v predmetnej žiadosti o navrátenie lehoty, pričom jeho závery podporené odkazom na príslušné ustanovenia Trestného poriadku možno považovať za ústavnoprávne akceptovateľné. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tieto závery v podstate žiadnym spôsobom nespochybnil, iba poukázal na svoje tvrdenia v samotnej žiadosti a ústavný súd žiada, aby skutkové a právne závery krajského súdu nahradil vlastnými závermi, čo však, ako už bolo uvedené, nie je v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy jeho úlohou.

12. Napokon pokiaľ sťažovateľ namieta aj porušenie svojich práv podľa dohovoru, ústavný súd dopĺňa, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy trestného konania, na ktoré sa čl. 6 dohovoru *ratione materiae* neaplikuje, keďže ho nemožno považovať za konanie, v ktorom sa rozhoduje o trestnom obvinení proti sťažovateľovi. Za takéto konanie by bolo možné považovať až konanie po prípadnom povolení obnovy trestného konania.

13. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné túto ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu